

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094620864/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

ve, og digte for mig skal du hver eneste dag, så længe der er noget
spor af vær i dig.

Efter forholdsvis kort tids forløb dalede vi ned på et eller andet
hundekøbt bjerg – fanden alene ved, hvor det ligger.

Se så, sa han, nu skal vi se, om du kan digte dig varm. Hvis du
er den, du gir dig ud for, så må der stå sidanne løer af dig, at sne-
en smelter i en mils omkreds. For resten skal ingenting mangle
dig; disse sorte, hårde klipper skal, så snart du ønsker det, for-
vandle sig til hvide, bløde jomfruer, og bækkene skal flyde med
alle de begejstringsførende vine, du kan opregne. Alt kan du få til
stadigt brug, det koster dig kun et ord, for jeg lønner mine slaver
kejsertlig. Men så vil jeg osse anbefale dig, at du er vel inspireret,
for ellers skal det blive sidste gang, du har prøvet af dine digterga-
ver.

Godt, sa jeg; la så disse stene straks blive til lækre gule ærter og
til saftigt gallefæsk, hvidt og blødt, og la bækken rinde med den
mildeste og køligste af alle vine, ti der, hvor dunsterne af den skal
stige op, dær syder og bruser det tiltrækkelig i forvejen, så der er
ikke plads til mange flere dampe.

Mens jeg spiste, sad han og led uopmærksomt sine øjne rende hid
og did på min person, som om han samvittighedsfuldt indpræge-
de sig forskellige smærker mig vedrørende, og da jeg var færdig,
slukkede han sig om munden og anbragte sig i en magelig, lytten-
de stilling, allerede gubende af forlods beundring.

Ja, min gode Satan, præluderede jeg, hvis jeg skal digte for
dig, således som jeg unægtelig er i stand til, så kan du ikke få lov
til at sidde der ledig på din helvedes rumpe. Alt det materiale,
som jeg behøver til at digte, må du uopholdelig skaffe mig, så at
jeg kan mætte min sugende sjæl med beskuelsen af det. Jeg henter
mit stof fra alle verdens egne, og om det muligvis undertiden er
fra egne, som ligger uden for verden, det bekymrer mig ikke, jeg
må øjeblikkelig ha det her for mig, så at jeg kan inddrikke essen-
sen af det. Vil du ha ægte poesi, så bringer du mig hele verden
her, i udtog, forstå du, i vældige, men konfattede uddrag, sådan
at jeg kan omfatte det uden at risikere at sprænges. For en digter
må se hele verden og det helst på een gang, han må samle den, se
ligheden, enheden i det hele.